

?El greuge més inic i malentranyat

La relació històrica *Castilla*-Catalunya és un seguit de farses consistents en greuges i depredacions encaminades de part del més ben situat i ambiciós a socavar i debilitar l'altre per tal que no el destorbi a adquirir un poder absolut sobre les ètnies que habiten de naixença altres regions de la geografia ibèrica que sembla plataforma destinada a escenari on aquestes nacions puguin desenvolupar-se al seu gust i d'acord amb la seva identitat, sense que cap ambiciós de poder es posi a dominar-les i a regir-les segons la seva pròpia convinença.

Presteu atenció als missatges que l'Institut Nova Història envia a la societat catalana, els quals, si de moment xoquen amb allò que ens han ensenyat i del qual estem plenament convençuts, sospesant les proves que ofereixen els experts d'aquesta institució que vol despertar-nos, fer-nos caure de l'ase on cavalquem ensopits i enganyats, potser que canviem de conviccions i ens entrin legítimes ganes de saber la veritat històrica. Simplement la veritat històrica, neta de fantasies i de trampes.

En aquesta llarga llista de falsificacions i d'expropiacions es destaca un greuge d'una barra increïble i d'uns efectes devastadors per a la tova i alienada Catalunya. Aquest greuge el fa ?El Tractat dels Pirineus?, que tingué lloc en 1659, entre *Castilla* i França, reunides a l'Illa dels Faisans, al riu Bidasoa, ja prop del mar Cantàbric on aquest riu desguassa, i on els dos estats, enemics de Catalunya, decidiren partir-la i atribuir-ne una gran porció a França, quan encara estava en plena vigència la Generalitat, únic govern legítim sobre Catalunya i l'únic que podia decidir sobre el seu territori. Particularitat fonamental que féu, i fa, invàlid aquell tractat.

Les intencions diabòliques que amagaven aquells dos estats del tractat eren, de part de França, fer seu un territori que històricament havia cobejat de la nació debilitada amb la que havia tingut encontres bèl·lics i a la qual havia volgut prendre per la violència armada un territori que li semblava que deixava escapçada pel sud l'extensió geogràfica del seu regne, desconsiderant la separació que feia entre els dos països la serra de les Corberes i creient que l'havia de fer per força la de les Alberes; així de passada partia i castrava una nació que un dia podia agafar poder i donar-li mala vida oposant-se a la seva ambició impulsada pel seu irrefrenable desig de *grandeur*. Eren els temps esplendorosos del Rei Sol, Lluís XIV i el seu més alt representant al tractat era el cardenal Mazzarino, successor de l'ambiciós i irrefrenable cardenal Richelieu que fou qui ho remenà tot prèviament.

Però la insídia de França no hauria estat gran cosa si no era per *Castilla* que hi veia una ocasió d'or per partir Catalunya i debilitar-la al màxim.

S'animà a perjudicar-la perquè era un territori on no parlaven castellà i aquella partició era el camí més efectiu vers l'extinció total de la llengua catalana a la península ?i fora noses a la *unidad*. Naturalment que la Generalitat en protestà, però no tenia força ni veu i no calia fer-ne cas. Els interessats catalans donats a França si us plau per força no hi estigueren d'acord i en protestaren amb aldarulls i d'altres maneres, però França s'hi mostrava sorda i iniciava un procés d'afrancesament cruel i violent, consistent sobretot a enviar multituds de francesos als nous territoris adquirits perquè creessin una altre identitat nacional en el lloc i hi anul·lessin la llengua catalana, sistema que també fou assumit per Franco i seuaços castellans per confondre la identitat dels catalans i d'anihilar la seva llengua, després de la guerra civil del 1936. Un exponent distingit d'aquesta tendència, d'aquesta herència, és la famosa Arrimadas.

Els catalans no podem pas oblidar aquell greuge, simplement per la nostra dignitat. És un greuge clavat amb una malícia i una barra que clamen reparació al cel. Expressa com cap altre greuge l'estil que ha utilitzat *Castilla* amb Catalunya. Cal reparar que en el judici que féu en els nostres temps el *Tribunal Supremo* als nostres capdavanters polítics imperava el mateix ?esperit? que imperava en ?El Tractat dels Pirineus?: Odi a Catalunya, passió per esborrar-

la del mapa, venjança per la presa de consciència de part dels catalans del seu dret a l'auto determinació.

I què farem els catalans respecte al Tractat i al Judici d'ara? Doncs oposar-nos-hi, lluitar perquè la justícia sigui feta en tots dos casos. És el nostre dret, la nostra obligació de cara a nosaltres, i ho hem de fer per nosaltres. De moment ens cal sortir d'aquest atzucac en què ens han aturat les faltes contra la llibertat d'expressió, contra el nostre dret a manifestar què volem i què volem fer de nosaltres i del nostre sistema de vida en tot aspecte humà, és a dir lluitar per la nostra independència. I quan siguem lliures, mestres i senyors del nostre destí, continuar lluitant per la reunificació de la nació catalana tan brutalment partida pels nostres enemics històrics i no descansar fins que obtinguem una Catalunya unida, els veritables Països Catalans. I els donem vida normal i a compte propi, amb tot enemic lluny de casa seva i que res no hi pugui fer. No són els nostres enemics qui han de manar a casa nostra, sinó nosaltres mateixos.